

Marijos Ėmimas į dangų (Žolinė)

Brangūs broliai ir seserys, šiandien švenčiame vieną svarbiausių Mergelės Marijos liturginių švenčių – jos Ėmimą į dangų.

Šios iškilmės turinys plaukia iš Katalikų Bažnyčios mokymo, teigiančio, kad Nekaltai Pradėtoji Dievo Motina, „pasibaigus jos žemiškajam gyvenimui, buvo su kūnu ir siela šlovėje paimta į dangų“. Ši šventė nuostabiai gražiai iliustruoja Bažnyčios tėvų posakį, pasiekusį mus iš II amžiaus per Irenėjų iš Liono: „Dievas tapo žmogumi, kad žmogus taptų dievu.“

Dievas tapo žmogumi, kad žmogaus gyvenimas taptų sudievinas, kad žmogus taptų kūrinium, kurio gyvenimas pranoksta laiko ir erdvės ribas, tampa nebepavaldu blogio šiame gyvenime visagalybei ir yra išlaisvintas iš mirties amžinumo gniaužtų, – mirties, kuri laikų pabaigoje „bus sunaikinta kaip paskutinis priešas“ (1 Kor 15,26).

Nuo tada, kai Dievo Žodis tapo kūnu, žmonijos išganymo istorija pasiekė galutinį etapą. Krikščioniško gyvenimo lemiančioji tiesa jau yra tokia: „Kristus tikrai yra prikeltas iš numirusių“ (1 Kor 15,20). O ką mums duoda žinojimas, kad Kristaus kūnas po mirties buvo atgaivintas? Kadangi Kristus prisikėlė ir ne tik prisikėlė, bet ir buvo perkeistas bei priimtas į Tėvo šlovę su mūsų žemiškuoju kūnu, mes tikime, kad ir mūsų kūnų prikėlimas, atkūrimas, atbaigimas yra įmanomas dalykas. Kodėl įmanomas? Tai tapo tikrove Kristaus kūne, tokios pačios sandaros kūne, kokį turime ir kiekvienas iš mūsų. Štai kokią paguodą mums teikia žinojimas, kad Kristus buvo prikeltas iš numirusių.

Tačiau šiandien ši paguoda tampa dar stipresnė, mes gauname jos dar daugiau. Šiandien mes švenčiame kito kūno išaukštinimą ir atbaigimą, būtent Mergelės Marijos. Kodėl jos kūnas buvo išaukštintas? Pagal tikėjimo mokymą, Dievo Motinos kūnas buvo išaukštintas dėl labai aiškios priežasties: Marija yra tobuliausiai atpirktas žmogus. Ji yra laikoma tobuliausiu atpirkimo vaisiumi. Skelbdama ir išpažindama Mergelės Marijos į dangų paėmimo tikrovę, Bažnyčia šiandien sako su nauja jėga: *kūnas jau yra išgelbėtas, jis jau išgelbėtas viltyje. Jis jau išgelbėtas Kristuje, o dabar tai padaryta ir moteryje, kuri kilusi iš mūsų žmogiškos giminės, kuri, kaip ir mes, verkė, kentėjo, vylėsi, džiaugėsi.*

Mūsų kūnai jau yra palaikyti vertais būti amžinai pas Dievą, jie jau palaikyti vertais būti amžinai išvaduoti. Ir jie tokiais palaikyti ne tik Kristaus kūne, – Kristaus, kuris atėjo iš aukštybių, bet ir kūne Marijos, kuri, kaip ir mes, yra iš apačios, iš žemės, ir todėl tarsi arčiau mūsų.

Todėl šiandien kartu su visa Bažnyčia mes viliamės ir prašome kažko itin svarbaus, – kad taptume Dievo Motinos garbės dalininkais, kad po mirties mūsų kūnai būtų atkurti, išaukštinti.

Antai šios dienos mišių *Pradžios maldoje* kunigas visų mūsų vardu Viešpaties prašė: „Duok malonės ir mums nuolat siekti aukštesnių dalykų ir tapti Mergelės Marijos garbės dalininkais.“ Netrukus dėkojimo giesmėje jis apgiedos Mergelę Mariją kaip mūsų išaukštinimo pradžią. Žodžiai skambės šitaip: „Šiandien į dangų yra paimta Mergelė Marija, Dievo Gimdytoja, visos Bažnyčios amžinojo išaukštinimo pradžia ir paveikslas, o žemės keleiviams tikrosios vilties ir paguodos žvaigždėlė.“ O komunijos maldoje bus aiškiai prašoma prisikėlimo garbės: „Dieve, į dangų paimtai Švenčiausiajai Mergelei užtariant, nuvesk į prisikėlimo garbę savo tikinčiuosius, maldingai priimančius išganingą Švenčiausiąjį Sakramentą“.

Šiandien mes to iš naujo prašome kaip malonės. Tai pirmiausia yra malonė! Tačiau viena malonė negali atlikti viso darbo; Dievas mūsų prašo žengti kartu su ja. Jis trokšta, kad mes jai atsivertume, kad taptume jai prieinami, kad taptume gebantys ją priimti, kad taptume gebantys priimti Dievą.

Tačiau kaip mums tokiems tapti, pataria šiandien pati Bažnyčia, pateikdama Marijos džiūgavimo giesmę „Magnificat“. Galime tapti gebantys priimti malonę turbūt tik įsisąmonindami Mergelės Marijos visišką atsidavimą Dievui, – atsidavimą, kurį regime jos giesmėje, bet taip pat ir suvokdami, kas įvyko angelo Gabrieliaus apreiškimo metu. Angelo pasveikinimas apreiškimo metu: „Sveika, malonėmis apdovanotoji! Viešpats su tavimi“ (Lk 1, 28), – pasako, kad Marija buvo visiškai priimta Dievo ne dėl nuopelnų, bet iš malonės.

Taip ir mes esame kviečiami suprasti, kad esame gyvi tik dėl to, kad mus jau anksčiau priėmė kiti, pirmiausia mūsų tėvai, mums šito neužsitarnavus. Tai pats pirmasis suvokimas, kad esame gyvi iš malonės. Negana to, galime būti laimingi tik tada, kai žinome, jog esame priimti būtent šitaip: be nuopelnų, iš malonės. Antai yra žmonių, kurie sako savo tėvams, jog jie neprašė gimti, jų nebuvo atsiklausta. Jie kaltina dargi savo gimdytojus, kad šie juos pakrikštijo jų neatsiklausę. Tokiems žmonės sunku suvokti savo gyvenimą kaip nepelnytą malonę, jiems sunku suvokti savo gyvenimą kaip dovaną, jiems galiausiai sunku priimti Dievo malonę.

Ogi žmogaus vertę ir orumą lemia tai, kad Dievas mus priima nepriklausomai nuo nuopelnų. Šiuo požiūriu žmogus invalido vežimėlyje ar sergantis vėžiu gali laikyti save ne mažiau iškilu už regimai sveiką, tiesiog žydintį žmogų. Viską lemia ne nuopelnai, bet išrinkimas.

Kiekvienam iš mūsų tam tikra prasme galioja angelo žodžiai „malonėmis apdovanotoji! Viešpats su tavimi“. Ir tiktai tas, kuris žino esąs šitaip priimtas, gali save atiduoti taip, kaip Marija. Ir tiktai tas, kuris visiškai atsidavė Dievui, gali būti Dievo visiškai paimtas taip, kaip Marija. Todėl priimti malonę – tai pirmiausia suprasti, kad pats mūsų gyvenimas, tai, kad esame, kyla ne iš mūsų pačių, o iš malonės.

Mergelės Marijos „Magnificat“ giesmėje mes suprantame, kad ji „malonėmis pilnoji“, ji „labiausiai palaiminta iš visų moterų“, nes Dievas pažvelgė į jos nuolankumą, „Jis pažvelgė į savo nuolankią tarnaitę“. Tai pasako, kad tampame gebantys priimti malonę tik tuomet, jei sąmoningai einame nuolankumo keliu, jei leidžiame, kad į mus Dievas pažvelgtų, jei tampame atviri Jo žvilgsniui. Juk Viešpats „išaukština ne galinguosius, o mažuosius“, jis išaukština tuos, kuriems rūpi gyventi su Juo, Jo akivaizdoje. Stebina, tačiau galime būti išaukštinti tik vienu atveju – jei nusizeminame. Tai didysis krikščioniško gyvenimo paradoksas.

Toliau Marija gieda: „Štai nuo dabar palaiminta mane vadins visos kartos, nes didžių dalykų padarė man Visagalis ...“ Jei norime tapti gebantys priimti malonę, jei trokštame būti išaukštinti, jei norime peržengti savo ribas, mums reikia *Visagalio*, mums reikia *Aukštesniojo*, mums reikia *visų Aukščiausiojo*! Mums reikia to, kuris mus paimtų ir pakeltų į aukštumas. Amžiais liktume nykštukai, jei neleistume savęs pakelti į aukštumas.

Suvokti savo gyvenimą kaip dovaną, siekti nuolankumo, trokšti būti *Visagalio* pakeltam į aukštumas – šios trys sielos laikysenos padeda atsiverti malonei ir leidžia viltis, kad tai, kas šiandien yra Marija, galės įvykti ir mūsų gyvenime.

Marija jau anapus mirties ir teismo, toje šviesoje, kurią Šventasis Raštas vadina „Dievo karalyste“; ir vis dėlto ji žmogiška, nepaprastai motiniška, išlieka visiškai atsigręžusi į žmones, į jų kentėjimus, Bažnyčios keliavimą. Pirmųjų amžių Bažnyčios dvasingume, kaip ir daugelyje liaudies legendų, Marija yra vaizduojama kaip ta, kuri meldžiasi už pragarą – taip pat ir už mūsų vidinį pragarą, už mūsų vidinį karą – prašydama visuotinio išgelbėjimo. Tarp šio laikmečio nerimo ir vargų, nežinomybės dėl ateities visa Bažnyčia šiandien kelia galvą ir kreipia savo žvilgsnį į vienintelę viltį, į Dievo ateitį. Šiandien Marijos asmenyje kartu su visa Bažnyčia mes *ilgimės savo pačių kūno prisikėlimo ateities*, joje išvelgiame savo pačių ateitį, tokią ateitį, dėl kurios verta gyventi, verta švęsti, verta gyventi taip, kad būtume tikrai išaukštinti, tikrai atbaigti, kai Dievas bus „visa visame kame“.

Br. Lukas Skroblas OSB

